

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Плевен, 07.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря ВЕРГИНИЯ Н. ПЕТКОВА
като разглежда докладваното от МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ Въззивно гражданско дело № 20224400500795 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 1320 от 19.09.2022г., постановено по гр.д. № 3026/2022г. по описа на ПлРС, съдът е отхвърлил предявения иск от П. И. П. с ЕГН ***** от гр.Плевен, ***, чрез пълномощник адв. В. П.а от АК – Плевен със съдебен адрес гр.Плевен, ***, с правно основание чл.178, ал.1, т.3 вр.с чл.179, ал.1 от ЗМВР, вр. чл.187 ал.5, т.2 ЗМВР и иск с основание чл. 86 ЗЗД срещу ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, гр.София, ***, представлявана от главен комисар Н. С. Н., чрез процесуалния представител гл. юрк. Ст. Н. с цена на иска за главница 915,20лв. и лихва в размер на 100,00лв., представляваща допълнително трудово възнаграждение за извънреден труд, вследствие преобразуването на нощен труд към дневен труд за периода от 01.06.2019г. – 10.07.2020г., съгласно възникнало между страните служебно правоотношение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 01.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от П. И.

П. от гр.Плевен, с ЕГН *****, чрез адв. В. П.а от АК – Плевен, в която се твърди, че поставеното от първата инстанция решение е неправилно и незаконосъобразно, издадено е в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон.

Навеждат доводи, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с Наредба на Министъра на вътрешните работи.

В процесния период от време е действала Наредба №8121з-776 /29.07.2016г. и Наредба №8121з-36/07.01.2020г. на Министъра на вътрешните работи. Наредбата от 2016г. е отменена на 14.01.2020г. с Решение №16766 от 10.12.2019г. на ВАС, постановено по Адм.д.№8601/ 2019г.

В Наредба № 8121з-776 / 29.07.2016г. и в Наредба №8121з-36 / 07.01.2020г. на Министъра на вътрешните работи липсва изрична разпоредба, съответстваща на чл.31 ал.2 от Наредба №8121з-407 от 11.08.2014г. за преобразуване на часовете положен нощен труд. Липсата на такава норма не следва да се възприема като законова забрана за преизчисляване на положените от служители на МВР часове нощен труд в дневен. Налице е празнота в уредбата на реда за организацията и разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън работното време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерство на вътрешните работи.

В съответствие с чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата - при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1.143, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

Оплакват се, че ПлРС е приел предявените иски за неоснователни, като се е позовал на изменение на ЗМВР - чл.187 ал.1, в което е посочено, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. Съдът не е съобразил факта, че тази разпоредба е обнародвана в ДВ бр.60 от 07.07.2020г. и е влязла в сила на 11.07.2020г., а

процесния период е от 01.06.2019г. до 11.07.2020г. и няма законова пречка от 01.06.2019г. до влизане в сила на изменението да се извършва преобразуване на нощните часове в дневни с коефициент 1.143.

Твърдят, че Районният съд неправилно се е позовал и на Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 04.11.2003г. при отхвърлянето на предявените от нас искове. Тази директива е свързана с определянето на различната продължителност на нощния труд за определени категории работници от държавата - членка, но не касае настоящия казус. В тази връзка има постановено Решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022г. по дело №С-262/2020г., образувано по преюдициално запитване от Районен съд-Луковит по гражданско дело с идентичен предмет като настоящето. В решението Съда на ЕС приема, че разлика в третирането на работници и служители от частния и публичен сектор е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, свързана е с допустима от Закона цел на съответното законодателство и е съразмерна на тази цел. Ако не е основана на разумен и обективен критерий всяка разлика в третирането, която националното право въвежда в областта на нощния труд по отношение на различни категории работнициу намиращи се в сходно положение, би била несъвместима с правото на Съюза.

Жалбоподателят посочва нарушение на процесуалните правила, относно разпоредбата на чл.236, ал.2 от ГПК, съгласно която съдът е задължен да изложи мотиви, в които да посочи исканията и възраженията на страните, преценка на доказателствата, фактическите констатации и въз основа на тях, своите правните изводи, което не е направено от първоинстанционния съдебен състав. В съдебното решение никъде не са обсъдени изложените от ищцовата страна доводи и правни аргументи, а такава липса на ясно и конкретно изложени мотиви по смисъла на чл. 236. ал. 2 от ГПК приравнява мнението на конкретния съдия, изразено в негов акт, на липса на съдебно решение.

Също така на основание чл.214 ал.1 от ГПК жалбоподателят е направил своевременно искане за изменение на размера на предявените искове като ищец в първоинстанционното производство, с оглед приетата счетоводна Справка на ответника. Същото е допуснато от първоинстанционния съд с изменение на исковете за главния иск в размер на 685,20лв. – намаление и за

искът по чл.86 от ЗЗД в размер на 152,71лв. – увеличение, но при произнасянето на съда са отхвърлени искове в първоначалните размери от 915,20лв. и за лихви в размер на 100лв., така както са предявени с подаването на исковата молба, което също според жалбоподателя е нарушение на процесуалните правила.

Жалбоподателя моли съда да отмени обжалваното решение, да уважи изцяло предявените искове, както и да бъдат присъдени разноски за двете инстанции.

Моли съда на основание чл.38 ал.2 вр. с ал.1 от ЗАдвокатурата да осъди ГД"ПБЗН" да заплати на адв. В. Н. Н.-П.А с ЕГН ***** адвокатски хонорар за първа и въззивна инстанция, тъй като пълномощното е безплатно по чл.38 ал.1 от ЗАдвокатурата и за двете инстанции.

Моли съда размерът на хонорара да бъде съобразен с Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения - чл.7 ал.2, т.1 от Наредбата.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор срещу въззивната жалба от въззиваемаемаета страна - ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, гр.София, ***, представлявана от главен комисар Н. С. Н., чрез процесуалния представител гл. юрк. Ст. Н., в който се твърди, че подадената жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение е правилно и обосновано и следва да бъде потвърдено.

Навеждат доводи, че аргументите на въззивника се основават на неправилно тълкуване на нормативната уредба, която урежда прилагането, отчитането и заплащането на нощен труд от държавни служители, чиито служебни отношения са уредени от ЗМВР /Обн., ДВ, бр. 53 от 27.06.2014г./.

Излагат съображения, че ищецът в първоинстанционното производство има качеството на държавен служител в системата на МВР по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, като нормата разграничава държавните служители в т.1 и т.2: по т.1 са държавните служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, чийто статут по силата на чл.142 ал.2 ЗМВР се урежда от ЗМВР, а по т.2 са останалите държавни служители в МВР, чийто статут съгласно чл.142 ал.4 ЗМВР се урежда от

Закона за държавния служител (Обн., ДВ, бр.67 от 27.07.1999г., ЗДСл).

В системата на МВР работят и лица по трудово правоотношение - чл.142, ал.1, т.3 ЗМВР и статутът им съгласно чл. 142, ал.5 ЗМВР се урежда от Кодекса на труда (Обн., ДВ, бр. 26 от 01.04.1986 г., (КТ) и ЗМВР. Видно е, че една и съща правна материя: тази относно възникването, изменението и прекратяването на правоотношенията по повод полагането на труд, статута, правата, задълженията, работното време, почивките и отпуските, възнаграждението, дисциплинарната и имуществената отговорност, закрилата, синдикалното сдружаване и др., за трите групи служители в МВР е регламентирана в три различни нормативни акта - ЗМВР, ЗДСл и КТ, т.е. ЗМВР съдържа специални правни норми, които са относими само към конкретните правни субекти и правоотношенията с тях и изключват по отношение на последните приложението на общите норми, съдържащи се в КТ.

Въззиваемата страна твърди, че КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители като цяло и на тези от тях, работещи в МВР. Освен това нито в ЗДСл, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ - че за неуредените в тези закони случаи КТ се прилага „съответно“, а точно обратното - във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди от КТ, препращането е пряко чрез посочване на конкретните правни норми.

Аргументират се, че предвид качеството на ищеца на държавен служител по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответника се определя от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на него наредби, които са специални както спрямо ЗДСл, така и спрямо КТ. За разлика от КТ, който ограничава нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и тя е 8 часа. Различието на двете уредби е обяснимо със спецификата на функционалните задължения на служителите по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, пряко обусловена от значимостта на обществените отношения, с които е свързано изпълнението на техните функции. Тази специфика обуславя и редица други различия именно по отношение обема на полагания труд. За разлика от работниците по трудови

правоотношения, спрямо които съгласно чл.143, ал.2 КТ извънредният труд е изрично забранен и не може да надвишава 150ч. годишно в хипотезите на чл. 144 КТ, когато е допустим, при държавните служители в МВР съгласно чл.187, ал.7 ЗМВР (редакция към процесния период; сега е ал.8) извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, като при бедствия и други извънредни ситуации се допуска извънредният труд да надвиши тези норми до 25 часа на тримесечен период и до 100 часа годишно.

В подкрепа на своето становище и застъпена теза в първоинстанционното производство, въззиваемата страна посочва също така, че полагането на труд през нощта и от държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, и от тези по т.2 на същата норма, и от работещите по трудови правоотношения, е свързано със задължение на работодателя за възмездяването му, като разпоредбите на трите закона и на свързаните с тях наредби относно дължимостта на допълнително възнаграждение за нощен труд за всеки отработен нощен час или за част от него и минималния размер на същото - 0,25 лв., а от 01.02.2020 г. по 1,00 лв./час, са идентични: чл.261 КТ и чл.8 НСОРЗ; чл.67, ал.7, т.1 ЗДСл и чл.20 НЗСДА и чл. 179, ал.1 и ал.2 ЗМВР.

Във връзка с предвиденото в чл.9 ал.2 НСОРЗ, за която наредба изрично е посочено в чл.2 ал.3, че не се прилага за служителите по трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилага чл. 107а КТ, въззиваемата страна твърди, че в този смисъл още по-малко тази наредба е приложима за държавните служители по ЗДСл и ЗМВР, превръщането на нощния труд в дневен цели да установи, дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд. Тъй като в КТ е предвидена различна продължителност на допустимия нощен труд в сравнение с дневения такъв, законодателят е използвал математически алгоритъм, чрез който нощният труд се приравнява на дневен, за да стане възможно събирането му с отработените дневни часове. съпоставянето му с нормалната продължителност и съответно констатиране налице ли е положен извънреден труд. Превръщането става чрез умножаване на отработените нощни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. $8:7 = 1,143$. Разпоредба,

идентична на тази на чл.9, ал.2 НСОПЗ, с основание не е предвидена в наредбите по чл.187 ал.9 ЗМВР, защото за държавните служители нормална продължителност на дневния и нощния труд съвпада и коефициентът, изчислен по горепосочения начин, би бил 1,000.

Според въззвиваемата страна, преценката на органа, комуто е делегирана компетентност по издаване на наредбите по чл.187 ал.9 ЗМВР - Министъра на вътрешните работи - както за въвеждането на коефициент на превръщане на нощния труд в дневен, така и за отпадането на този коефициент, е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Факт е, че подобна разпоредба за превръщане на часовете нощен труд към дневни с коефициент 1,143 не съществува в наредбата, относима към исковия период, и отсъствието ѝ в подзаконовия нормативен акт е в синхрон с разпоредбите на чл.187, ал.1 и ал.3 ЗМВР. Отсъствието на норма, която да регламентира преизчисляване на часовете нощен труд с коефициент равен на отношението на нормалната продължителност на работното време през деня и нормалната продължителност на работното време през нощта не означава, че е налице празнота в правната уредба, а означава, че органът, комуто е делегирано правомощието по създаването на наредба относно полагането и отчитането на труда, е последователен и така в шест последователни наредби, две от които са действали през процесния период. /Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн. ДВ, бр. 60 от 02.08.2016 г., в сила от 02.08.2016 г., отменена с Решение № 16766 от 10.12.2019 г. на ВАС по адм.дело №8601/2019 г., обнародвано на 14.01.2020 г., ДВ, бр. 4) и - Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР (Обн., ДВ, бр. 3 от 10.01.2020 г., в сила от 10.01.2020 г.)/.

В подкрепа на гореизложеното, твърдят, че израз на тази последователност на законодателя по този въпрос е и последния ЗИД ЗМВР (Обн., ДВ, бр.60 от 7.07.2020 г.), който е в сила от 11.07.2020г. За да се

избегне нееднозначното тълкуване на съдържанието на нормата на чл. 187 ЗМВР, която обосновава и разнородната практика на съдилищата при нейното прилагане при решаването спорове, идентични със спора по това дело, в нейния текст са извършени редакции. В ал. 1 е създадено изречение трето, което гласи, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период.

Въззиваемата страна смята, че въззивната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а Решение № 1320/19.09.2022г. по гражданско дело № 20224430103026 - потвърдено.

В случай, че въззивникът докаже, че се ползва от правна помощ в съдебно заседание и размерът на адвокатското възнаграждение е по-висок от този, определен в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК правят възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззиваемия и молят то да се намали до еднократния в размер на 300,00 лева, предвиден в Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Доводите за това искане на страната се състоят в това, че не е налице фактическа и правна сложност на делото и същото може да приключи в едно съдебно заседание.

Молят съда да присъди направените по делото разноски съгласно приложен списък по чл. 80 ГПК.

Като взе предвид данните по делото, оплакванията във въззивната жалба и доводите на страните, настоящият съдебен състав намира разглеждането на жалбата за процесуално допустимо, а по същество жалбата за частично основателна, предвид следните съображения:

Между страните няма спор и се установява от писмените доказателства, представени с Отговора на ИМ – л.29 от делото на ПлРС, че ищецът П. И. П. е в служебно правоотношение за процесния период от 01.06.2019г. до 10.07.2020г. с ответника на длъжност старши пожарникар и е полагал труд на смени при 24-часов режим на работа съгласно графици при сумирано отчитане на отработеното време съгласно разпоредбата на чл.187 ал.3 от ЗМВР.

За да постанови обжалваното решение ПлРС приел, че по ЗМВР нормалната продължителност на работното време през деня и през нощта е 8

часа за всеки 24 – часов период. Няма основание за превръщане на нощния труд в дневен. Нормативно определената 8 – часова продължителност на нощния труд за работещите на смени служители със статут по ЗМВР не е в противоречие с нормите на Директивата 2003 / 88 / ЕО на Европейския парламент и Съвета от 4. 11. 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време. В правомощията на Държавата – членка е да определи различна продължителност на нощния труд за определени категории работници в границите на максимума от 8 часа. Адекватно на тези по – различни условия, в полза на държавните служители със статут по ЗМВР, какъвто е ищецът, законодателно са предвидени редица придобивки, компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито нито работещите по трудови правоотношения, включително и тези в системата на МВР, нито останалите държавни служители се ползват. Кодексът на труда предвижда, че на служителите, работещи по трудово правоотношение в държавната администрация, не може да се определят допълнителни възнаграждения на основания, различни от посочените в КТ, като такива не може да се определят за тях и в други закони. Предвид неоснователността на главния иск, следва да се отхвърли като неоснователен и акцесорният.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му Част, като **по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.**

С други думи на изследване, установяване и отговор подлежат единствено конкретните оплаквания по въззивната жалба на ответника, защото обжалваното решение е валидно и допустимо.

Основателно е оплакването на жалбоподателя, че ПЛРС в противоречие със Закона се е позовал на разпоредба чл.187 ал.1 от ЗМВР, която не касае процесния период, същата е в сила от 11.07.2020г. С тази разпоредба само се конкретизира нормалната продължителност на работното време през нощта - 8 часа за всеки 24 часов период. Също така има неправилно позоваване от страна на първоинстанционният съд на Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 04.11.2003г, която е свързана с определяне на различната продължителност на нощния труд за определени категории работници от държавата-членка, но не касае настоящия казус.

Като е достигнал до тези изводи ПлРС е постановил незаконосъобразно и неправилно решение.

Служебната проверка на въззивния съд по чл. 269 от ГПК сочи решението за валидно.

В една Част същото е недопустимо. Претенцията за заплащане на неплатен извънреден труд е заявена с подаването на исковата молба в размер от 915,20лв. за периода от 01.06.2019г. до 10.07.2020г., представляваща възнаграждение за положен извънреден труд вследствие на преобразуване на нощен към дневен такъв, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба – 01.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата, и заедно с иск по чл.86 ЗЗД за сумата от 100лв., представляваща мораторна лихва върху възнаграждението от датата на изискуемост до датата на подаване на исковата молба – 01.06.2022г., но в последствие исковете са били изменени на основание чл.214 ал.1 от ГПК, съобразно направените в Отговора на исковата молба изчисления от ответната страна, които са били приети от ищеца.

Въпреки приетото изменение на цената на исковете в първото по делото съдебно заседание от 08.09.2022г., обективизирано в протокола от същото – л.137 от първоинстанционното производство, съдът е отхвърлил исковете съгласно петитума на ИМ, т.е. произнесъл се е свръх петитум, отхвърляйки иска за главницата по размер, посочен в исковата молба, а не е съобразил изменението на иска, допуснато от 08.09.2022г.

Произнасянето свръх петитум определя като недопустимо съдебното решение, отхвърлящо иска за главницата в Частта над сумата 685,20лв. главница до 915,20лв. първоначално заявена такава. В тази част съдебното решение следва да бъде обезсилено и делото прекратено за сумата от 230лв. главница, представляваща възнаграждение за положен извънреден труд вследствие на преобразуване на нощен към дневен такъв за периода от 01.06.2019г. до 10.07.2020г.

Обжалваното решение е неправилно в отхвърлителната Част, т.к. при постановяването му Районен съд гр.Плевен е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Досежно искът с правно основание чл.178, ал.1, т.3, вр. с чл. 187, ал.5, т.2 от ЗМВР /редакция преди изм. с ДВ бр. 60 от 07.07.2020г., което изменение е

вл.в сила от 10.07.2020г./ ПлРС не е съобразил изменението на Закона и не е приложил правилно материално правната норма за процесният период, за който следва да се изчисли и плати извънреден труд на ищеца. Също така не е кредитирал и обсъдил представеното от ответника и признато от ищеца изчисление, обективизирано в Таблица № 1 – л.21 – л.22 от първоинстанционното дело. Неоснователно е становището на ответната Дирекция, че поради противоречие със Закона не може да се приеме липса на нормативна уредба в Наредбите по ЗМВР и по аналогия да се приложи чл.9 ал.2 НСОПЗ.

При липсата на специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР е налице нормативна празнота, която следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл.9 ал.2 НСОПЗ. Съгласно това общо правило при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент за преизчисляване на нощния труд в дневен е 1,143, получен като частно при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа/ и нощното /7 часа/ работно време. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

В подкрепа на тези разсъждения е и Р № 311/08.01.2019г. по гр.д. № 1144/2018г. на ВКС на РБ изясняващо, че това тълкуване е в съответствие с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл.6 КРБ и чл.14 ЕКЗПЧОС.

Настъпилата промяна в законодателството със ЗИД ЗМВР, обн. ДВ бр.60 от 07.07.2020г., в сила от 11.07.2020г. като при това изменение съгласно чл.187 ал.1 изр.2 от ЗМВР нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период и отчитането на този труд на тримесечни периоди налага извод, че отчитането на труда за третото

тримесечие става в края на м.септември при действието на вече изменената норма на чл.187 ал.1 от ЗМВР и поради това за м.юли 2020г. не следва да се извършва преизчисление, т.е. не се дължи гбавница и лихва за м.юли 2020г.

В този смисъл следва да се извади от общата сума по приетите от ищеца изчисления на ответника сумата за м. юли 2020г. Това се отразява и на лихвата за забава - такава, видно същите изчисления е начислена - л.22 от делото на ПЛРС. Съобразно неоспорените изчисления за м.юли 2020г. сумата за извънреден труд е 20,16лв., която следва да се извади от общия размер на възнаграждението за извънреден труд, изчислено от ответната Дирекция за целия исков период в размер на 685,20 лева. Получената сума възлиза на 665,04 лева, до който размер искът се явява основателен, като за горницата над тази сума до пълния предявен и уважен размер искът е отхвърлен като неоснователен. Т.е. за отхвърлената главница от 20,16лв. решението е правилно и като такова следва да се потвърди.

Така и за лихвата сумата за м.юли 2020г. е 3,24лв., която следва да се извади от общия размер на мораторната лихва от 152,71лв. или дължат се 149,47 лева за мораторна лихва върху неплатеното ТВ. Т.е. за отхвърлената мораторна лихва от 3,24лв. решението е правилно и следва да се потвърди.

Като е достигнал до тези изводи ПЛРС е постановил незаконосъобразно и неправилно решение.

При тези мотиви въззивната жалба се явява частично основателна. На основание чл.271, ал. 1 ГПК първоинстанционното решение следва да бъде отменено в Частта, с която е отхвърлен искът на въззивника за сумата над 20,16лв. до предявения размер от 685,20лв., като вместо него следва да се постанови, че искът се уважава като основателен за сумата от 665,04лв., а за лихвата – за сумата над 3,24лв. до предявения размер от 152,71лв. – искът за лихвата се уважава за сумата от 149,47лв.

С оглед гореизложеното следва да се присъдят разноски по чл.38 ал.2 вр. с ал.1 от ЗА за адвоката с оглед отхвърлената и уважена част на исковете в размер на 288,83лв. При определянето на разноските следва да се вземе предвид и минималния размер на юрисконсултското възнаграждение от 100лв., което се дължи съобразно отхвърлената част в размер на 2,79лв., поради което след компенсация се дължат разноски за адвоката в размер на 288,83лв. за делото пред ПЛРС.

Присъжда се и д.т. в размер на по 50лв. за всеки от предявените два иска или ответната Дирекция следва да бъде осъдена да заплати по сметка на РС Плевен сумата от 100лв. – д.т. по предявените два иска, а по сметка на ОС Плевен – 50лв. д.т. по ВЖ.

Разноски за въззивното производство се дължат по компенсация съразмерно на уважената и отхвърлена част от въззивната жалба. Въззивникът претендира заплащането на 300лв. адвокатско възнаграждение, а Дирекцията 200лв. юрисконсулско. То обаче следва да се определи в минимален размер от 100лв..

С оглед изхода на делото пред въззивната инстанция, дължимото юрк. възнаграждение от 100лв. и съобразно уважената част на жалбата следва да се осъди въззиваемата Дирекция да заплати на осн. чл.38 ал.2 от ЗА на адв.В. П.а адвокатско възнаграждение в размер на 288,83лв. след компенсация.

Така мотивиран и на основание чл.271, ал. 1 ГПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 1320/19.09.2022г. по гр.д. № 3026/2022г. на РС гр.Плевен - тринадесети гр. с-в, с което е отхвърлен иска на П. И. П. с ЕГН ***** от гр. Плевен, ***, чрез пълномощник адвокат В. П.а от АК – Плевен със съдебен адрес гр. Плевен, ***, с правно основание чл.178, ал.1, т.3 вр.с чл.179, ал.1 от ЗМВР, вр. чл. 187, ал.5, т.2 ЗМВР срещу ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, гр.София, ***, представлявана от главен комисар Н. С. Н., чрез процесуалния представител главен юрисконсулт С. Н. в ЧАСТТА за сумата от 230лв. главница, явяваща се разлика от 915,20лв. до 685,20лв., представляваща допълнително трудово възнаграждение за извънреден труд, вследствие преобразуването на нощен към дневен за периода от 01.06.2019г. – 10.07.2020г., съгласно възникнало между страните служебно правоотношение, ведно със законната лихва върху тази главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 01.06.2022г. до окончателното изплащане на сумата, като недопустимо и прекратява прозовдството по делото в обезсилената Част.

ОТМЕНЯ Решение № 1320/19.09.2022г. по гр.д. № 3026/2022г. на РС

гр.Плевен В ЧАСТИТЕ, с които са отхвърлени като неоснователни исквете на П. И. П., ЕГН ***** от гр.Плевен,*** против Главна дирекция Пожарна безопасност и защита на населението при МВР, гр.София, *** за сумата от **665,04лв.**, представляваща дължимото и неизплатено допълнително възнаграждение за извънреден труд – общо 632 часа, получени след преизчисляване с коефициент 1,143 на положения от въззиваемия за периода от 01.06.2019г. до 30.06.2020г. 553 часа нощен труд в дневен, ведно със законната лихва от 01.06.2022г. до окончателното ѝ изплащане; за сумата от **100лв.** – дължима мораторна лихва върху главницата за периода от падежа на всяко плащане до 01.06.2022г. като незаконосъобразно, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ГДПБЗН при Министерство на вътрешните работи – София да заплати на П. И. П., ЕГН ***** от гр.Плевен, *** на основание чл.178, ал.1, т.3 вр. с чл.179 ал.1, вр. чл.187 ЗМВР и чл.86 ЗЗД сумата от **665,04лв.**, представляваща дължимото и неизплатено допълнително възнаграждение за извънреден труд – общо 632 часа, получени след преизчисляване с коефициент 1,143 на положения от въззиваемия за периода от 01.06.2019г. до 30.06.2020г. 553 часа нощен труд в дневен, ведно със законната лихва от 01.06.2022г. до окончателното ѝ изплащане и сумата от **149,47лв.**, представляваща дължима мораторна лихва върху главницата от 665,04лв. за периода от падежа на всяко плащане до 01.06.2022г. – датата на ИМ.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана Част.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.6 ГПК Главна дирекция Пожарна безопасност и защита на населението МВР, гр.София, *** да заплати по сметка на Плевенския районен съд държавна такса в размер на 100лв. за уважените два иска, а по сметка на ОС Плевен – д.т. в размер на 50лв. за ВЖ.

ОСЪЖДА Главна дирекция Пожарна безопасност и защита на населението при МВР, гр.София, *** основание чл.38 ал.2 от ЗА вр. чл.78 ал.3 от ГПК да ЗАПЛАТИ на адвокат В. Н. Н. - П.а от ПАК, ЕГН ***** сумата от 288,83лв. адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция, както и сумата от 288,83лв. адвокатско възнаграждение за първата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____